

ка и изворъ на духовна свѣтлина; поради това е съвсѣмъ естествено, дѣто отъ всички ожидания, които вдъхва нашето Висше училище, това ожидание е било всѣкога най-силно, а вслѣдствие на това всѣка линия въ туй отношение се е чувствувала двойно по-силно. Въ Училището безспорно има не малко достойни хора, но — като изключимъ може би само двама-трима — тѣхниятъ животъ, тѣхната научна дѣятелностъ не влиза като съществена частъ въ оня стихиятъ порой, който образува духовния животъ на едно културно общество. Ний не говоримъ за общественъ животъ въ тѣсния смисълъ на тая дума — за участие въ великата, ако и кална у насъ борба за политическо свѣстяване на масата; жреци на науката могатъ и да не участвуватъ прѣко въ тая борба, особно у насъ и при днешнитѣ наши условия. Но само въ нея ли не участвуватъ тѣ? Напразно ще търсите прѣдставители на Висшето училище и между ратниците за духовно освобождение, за всестранно просвѣтляване на умоветѣ и на душитъ. А не е трудно да се докаже, че и малкото научни и въобще по-абстрактни теоретически въпроси, за които има извѣстенъ интересъ у насъ, сж биле повдигнати отъ хора, стоящи далечъ отъ Висшето училище.

Прибавимъ ли къмъ казаното до тукъ и едно обстоятелство, което е съвсѣмъ естествено за нашитѣ условия, т. е. за тая фаза отъ живота на Висшето училище, ще имаме, вѣрвамъ, една пълна картина на причинитѣ, които сж влияли и продължаватъ да влияятъ върху мнѣнието на обществото за него. Това обстоятелство е, че въ